

SemTamHlod ze Slavičina již popáté

ve společenských prostorách Městského úřadu v Bojkovicích
/vstup z ulice Komenského/.

Středa 11. května 2005 v 19.30 hod.

Připravujeme

Koncert folkového písničkáře Vojty „Kidáka“ Tomáška

Pátek 20. května 2005 v 19.30 hod.

Kulturní dům Bojkovice

Pátek 8. dubna 2005 – Kulturní dům Bojkovice –
Divadelní představení souboru Pařez ze Slavičina

„Sláva a Múza

Slovácké divadlo v Uherském Hradišti bude hrát opět

v červenci na hradě Buchlově.

Jste zváni na divadelní představení

1. a 2. 7. 2005 „Cyrano de Bergerac“

3. a 4. 7. 2005 „Sen noci svatojánské“

5. a 6. 7. 2005 „Rychlé šípy“

Informace pro předplatitele do Slováckého divadla v Uherském Hradišti

Další představení bude ve čtvrtek 9. června 2005

Vilém a Alois Mrštíkovi „Maryša“

Odjezd autobusu v 18 hodin ze zastávky v Pitíně. Z Bojkovic odjedou autobusy v 18.15 od OD TIS, zastávka v Záhorovicích naproti školy je v 18.20 a v Nezdenicích v 18.25 hodin. V Uherském Brodě v 18.35 hod. u Kollerů

Velikonoční předvádění

Již tradičně pořádá MUZEUM BOJKOVSKA na jaře a v prosinci předvádění výroby lidových výrobků a drobných rukodělných předmětů. Letošní velikonoční předvádění se konalo ve středu 16. března 2005 nově ve společenských prostorách a vestibulu Městského úřadu v Bojkovicích. Zúčastnily se ho paní Jaroslava Jančárová z Uherského Hradiště, Ludmila Kučírková z Uherského Brodu, Jarmila Kamenčáková z Rudimova, Otká Šimoníková z Muzea JAK Uh.Brod, Josef Šlegl z Pitína a domácí Jitka Měšková, Marie Mendlová, Jarmila Ondřejová a Josefa Ščuglíková.

Jejich výrobky jste mohli nejen obdivovat, ale si je i zakoupit.

• **Stavění máje** – pátek 29. dubna 2005 v 18 hod. na „Goldovci“. Máj staví členové Moravského rybářského svazu z Bojkovic, hrají, zpívají a tancují členové souboru Světlovan a Cimbálová muzika Jaroslava Pavlíka z Bojkovic.

• **Kácení máje** – pátek 27. května 2005 v 18 hod. na „Goldovci“ se souborem Světlovánek a cimbálovou muzikou ZUŠ Bojkovice.

od univ. prof. PhDr. Antonína VÁCLAVÍKA (1891 – 1959), rodáka z Pozlovic a zakladatele katedry etnografie při Masarykově univerzitě v Brně.

První vydání se uskutečnilo v Luhačovicích roku 1930 s podtitulem *Príspevky k národopisné hranici Valašska, Slovenska a Hané*.

Dílo vyšlo nákladem Musejní společnosti v Luhačovicích s příspěvím Ministerstva obchodu, průmyslu a živnosti.

Autor připsal dílo panu ministerskému radovi JUDr. Ladislavu Janíkoví za péči o Luhačovské Zálesí.

Letos, v roce 2005, uplyne sedmdesát pět let od prvního vydání vzácného díla, které je nejen zcela rozprodáno a zdobí knihovny oddaných čtenářů a odborných zájemců, ale díky svému autorovi pomáhá zachovávat historickou a zejména etnografickou paměť rozsáhlého regionu, který prof. dr. Antonín Václavík výstižně pojmenoval Luhačovské Zálesí.

Ač za posledních šedesát let se hojně rozvíjely folklorní akce, vznikala nová folklorní sdružení, dbalo se o pěstování lidových zvyků, tradic, lidových krojů a byly pořádány folklorní festivaly, reprezentanti lidové kultury vyjížděli se svým uměním do zahraničí, absence odborných materiálů a původních vědeckých děl byla pociťována vždy.

Originální dílo prof. dr. Antonína Václavíka bylo stále vzácnější a v posledních letech již nebylo možno vůbec sehnat, natož koupit. Cena za něj se mnohonásobila.

Myšlenka reeditovat knihu Luhačovské Zálesí je tedy aktuální nejen proto, že rok 2005 je rokem 75. výročí od prvního vydání, ale hlavně pro praktickou hodnotu a potřebu mít hlubší znalosti národopisného bohatství obyvatelstva kraje. Jen tak soubory i odborníci mohou tlumočit kvalitní odkaz.

Odkaz, který se týká národopisné hranice Valašska, Slovenska a Hané. Do literatury a obecného povědomí uvedl prof. Václavík etnografický název LUHAČOVSKÉ ZÁLESÍ slovy:

„V Bílých Karpatech, mezi řekami Dřevnicí a Olšavou, tekoucími do Moravy, v úseku železničních tratí: Zlín – Vizovice, Bohuslavice na Vlárě – Újezdec u Luhačovic, leží území, které bývá národopisně přidělováno podle některého znaku buď moravskému Slovensku, nebo moravskému Valašsku. Od Malenovic pronikly do tohoto kraje vlivy Hané, územím Vlárý má spojení s Trenčanskem.

Tento okrsek se nazývá Zálesí a jeho obyvatelé Zálesáci. (š je správně – pozn. autorky čl.). Mé pozorování vede k závěrům, že kmen Zálesáků, v podstatě horských Slováků s příměsky obyvatel ze západu, sídlil patrně níže, snad až pod Uh. Brodem, ne-li ještě hlouběji, až k řece Moravě na jedné straně, na druhé pak sídlil až k starším osadám na dolním

Vsacku. Luhačovsko a Bojkovsko (bez moravských kopanic) se Bzovou, Krhovem, Záhorovicemi, Nezdenicemi a Komnou patřily jistě k této oblasti valašského charakteru.

Naproti tomu moravské Slovensko, původně asi menší území, prostoupené rovinnými Slováky (patrně při rozbití říše velkomoravské), čas od času se zvětšovalo, nejvýznačněji za válek s Matyášem Korvínem a za obou Jagellovců. (Pozn.: Morava spolu se Slovenskem patřily mnoho desítek let pod uherskou vládu – v té době zakupovala maďarská šlechta na území Moravy i Slovenska majetky. Morava a Slovensko, nazývané od Maďarů “Hornouherské okolie” /Slovensko/, tvořily jeden státní celek.)

Se šlechtou přicházeli na Moravu také služebníci a různí řemeslníci z Uher – původu slovenského i neslovenského, např. cikáni, kteří na Zálesí zdomácněli. V dobách tureckých válek byl patrně pohyb slovenského obyvatelstva z rovin k horám ještě zesílen. Také vojenské vpády z Uher do východní Moravy podporovaly šíření slovenských prvků na Zálesí. I obyvatelstvo bylo nuceno z důvodů hospodářských i administrativních stýkat se více se Slováky než s Valachy, a tím vším se stíral ráz valašský, anebo horský, ve prospěch slovenského, či rovinného z jihozápadu. Toto prolínání horské kultury rovinnou kulturou slovenskou vystihli i jiní badatelé. (Pozn.: Frant. Bartoš aj.)

Ježto tento kraj nemá význačného kulturního ani hospodářského střediska a lázně Luhačovice leží uprostřed přechodného území, nazval jsem jej Luhačovským Zálesím.“

I když se lidové kultuře věnuje péče a víme, že v budoucnu bude přímo vývozním artiklem, přesto si uvědomujeme, že nové generace zapominají, jak dřívější lidé žili, co dělali, zpívali a jak mluvili, jaká byla jejich rukodělná tvorba, taneční a pohybové projevy, celý způsob života.

Vydat v první reedici ojedinelé vědecké dílo univ. prof. Antonína Václavíka je nutností a pro nakladatele i cti nejen z výše uvedených důvodů, ale také pro silný podnět k další práci při propagaci duchovního bohatství kraje.

Knihu chystá společně Mikroregion Luhačovské Zálesí a nakladatelství Atelier IM k letošním Vánocům.

Knihu lze objednat přímo u nakladatelů, u vybraných knihkupců, v informačních centrech a na objednávkách v některých časopisech. V Bojkovicích u M. Špiritové na tel. 572 641 151.

Za nakladatelství ATELIER IM: PhDr. Irena Voštová, Arch. Miloš Bařinka

Kontakt: ATELIER IM, box 31, 763 26 Luhačovice

Tel./Fax: 577 131 261 606 525 653 E-mail: atelierim@volny.cz

Penzion pro důchodce a Dům s pečovatelskou službou Bojkovice

O těchto zařízeních a institucích se vcelku málo píše a mluví a když už, tak většinou v souvislosti s tím, že schází finanční prostředky na provoz těchto zařízení – což občas můžeme vidět v televizi. Chtěl bych v tomto článku krátce pohovořit o Domovu-penzionu pro důchodce a Domu s pečovatelskou službou p.o. v Bojkovicích. Město Bojkovice zřídilo dne 1.1.2005 příspěvkovou organizaci sloučením Domova-penzionu pro důchodce a Domu s pečovatelskou službou.

Penzion je v provozu od srpna 1994 jakožto zařízení sociální péče, v 56 bytových jednotkách žije 69 klientů. Za ubytování a poskytované služby zaplatí v průměru okolo 2.100,- Kč měsíčně – dle velikosti bytové jednotky. Dům s pečovatelskou službou zahájil provoz v listopadu 2002. Má 85 bytových jednotek s 99 obyvateli, ubytovanými na základě nájemní smlouvy – nájemné se pohybuje v rozmezí 2.000 – 2.200,- Kč za měsíc dle velikosti bytu. Tato organizace zajišťuje kromě základní péče pro ubytované klienty rovněž pečovatelskou službu pro bojkovskou aglomeraci včetně rozvozu obědů.

Penzion poskytuje stravování i důchodcům z města a rovněž tak cizím strávníkům. Tolik nutná statistika, ze které si čtenář udělá obrázek o činnosti a funkci těchto zařízení.

Ředitelkou je zde od 1994 Mgr. Věra Stašová, která tuto práci považuje za své životní poslání. Velmi kladně hodnotí fakt, že od 1.1.2005 se Penzion i DPS staly samostatnou příspěvkovou organizací, jejichž zřizovatelem je město Bojkovice. Tím se podstatně zvýšila operativnost, pružnost a rychlost při řešení problémů, což se projevilo na plynulosti i efektivnosti chodu organizace.

Jak říká paní ředitelka, je velmi důležité umět se vcítit do myšlení a pocitů svých klientů. Nesmíme zapomenout na kulturní akce, jimiž žijí obyvatelé penzionu a DPS. Zaměstnanci pro své obyvatele pořádají taneční zábavy, také duchovní setkání pro ty, kteří si netroufají nebo nemohou navštěvovat bohoslužby. Dále jsou to nejrůznější přednášky, besedy na různá témata a zájezdy za krásami naší republiky. Ve spolupráci s penzionem Uherský Brod velmi oblíbené sportovní hry.

Obyvatelům jsou k dispozici služby kadeřnictví, pedikúry. V budově penzionu je zřízena ordinace praktického lékaře.

Závěrem můžeme říci, že mezi obyvateli penzionu i DPS panuje celková spokojenost s pobytem i poskytovanými službami a podobné mínění je rozšířeno i mezi okolními obyvateli.

Bohumír Mojžíšek

Společenská kronika

Naši noví občané

Tomáš Dolina Sušilova
Přemysl Holínský č. Bzová
Martin Michalčík Komenského

Uzavřeli sňatek

Michal Šimoník, Nad Zahradami – Jana Merleová
Radek Štencel – Martina Kopuncová, Nad Zahradami
Roman Petřík, Komenského – Gabriela Cetkovská
Vlastimil Jančařík, Čtvrť I. máje – Dagmar Jakešová
Pavel Dlábač – Zlatuše Paulinová, Čtvrť I. máje
Vilém Pippal, Nad Zahradami – Renata Vráblíková, Tovární

Zesnulí spoluobčané

Božena Ryzová	77 let	Bezručova čtvrť
Jana Lapčiková	83 let	Drahy
Božena Ondrušková	81 le	Černíkova
Karel Trčka	63 let	Nádražní
Božena Štastná	79 let	Jiráskova

Nemáte-li zájem o zveřejnění ve společenské kronice, informujte M.Špiritovou na Městském úřadě v Bojkovicích nebo telefonicky na čísle tel. 572 64 11 51.

Vzpomínka

Náš milý tatínku,
posíláme Ti tichou vzpomínku. Letos v květnu by jsi slavil pětadesát, každý, kdo Tě znal, měl Tě velmi rád. Odešel jsi náhle, byl jsi ještě mladý a my bez Tebe zůstali jsme tady.

Na **pana Josefa Šopíka** z Krhova vzpomínají manželka Anna, dcery Hana a Ivana a vnoučata Šárka a Pepa.

*Že čas rány hojí je jen zdání,
zůstává bolest a naše vzpomínání.*

Dne 16. června vzpomene 20. výročí úmrtí **pana Josefa Krejčířika** z Bojkovic.

S láskou vzpomínají manželka a dcery s rodinami.

Dne 15. 5. vzpomene 10. výročí úmrtí **pana Ladislava Doliny** z Bojkovic. Vzpomínají manželka, dcery a synové s rodinami.

*Kdo lásku a dobro rozdával, ten neodešel a žije
v srdcích dál.*

Dne 24. dubna bylo 5 let, co vzpomínáme smutné výročí úmrtí **pana Josefa Křížky** z Bojkovic. S láskou vzpomíná celá rodina a přátelé.

*Odešel jsi náhle, nikdo to nečekal,
osud sám to chtěl, proč jen to uspěchal?
Proč osud nedoprál děle ti žít,
již ani nemůžeš své blízké potěšit.*

Dne 30. 4 vzpomene nedožitých 75 let našeho drahého manžela, tatínka, dědečka, zetě, švagra **pana Antonína Jaroše**.

Kdo ho měl rád, ať vzpomene s námi. S láskou vzpomínají manželka, dcera Hana s rodinou, syn Antonín s rodinou a ostatní příbuzní.

*Tím nejdražším jsi pro nás byl,
proč jsi nás navždy opustil?
V neznámý svět šel jsi spát,
zaplakal každý, kdo měl Tě rád.*

Dne 8. 3. uplynulo dlouhých 18 let, kdy od nás navždy odešel beze slova rozloučení náš drahý syn, švagr a strýc **pan Vladimír Papák**.

Všichni kdo jste ho znali, věnujte s námi tichou vzpomínku. Nikdy nezapomenou rodiče a švagr s rodinou.

Dne 28. 5. vzpomene 4. výročí úmrtí drahého tatínka **Miroslava Pekaře**.

Za tichou vzpomínku děkuje dcera Hana a vnuk Martin.

*Přišla noc a po ní žádné ráno. Klesly ruce pracovitě,
zemdlené, dotlouklo srdce znavené. Odešla...Jediná
na světě, jež nikdy nezraní. Na ni nám zůstane nejhezčí
vzpomínka, ta bytost nejdražší, to byla maminka.*

Dne 23. května bude rok, co nás opustila **paní Anna Malcová**.

Vzpomínka na bzovského kronikáře

Pan Josef Pilát se narodil 7. 2. 1914 v Budapešti. Když mu byli 4 roky, přestěhoval se společně s rodiči do Bzové.

Do učení nastoupil na odbornou knihařskou školu v Uh. Hradišti. Ihned po ukončení školy nastoupil do knihařských závodů v Praze, kde pracoval v letech 1931 – 1932. Odtud se vrátil po smrti dědečka do Bzové, kde pak po většinu života pracoval v zemědělství.

Zapojil se také do spolkového života ve Bzové – byl členem hasičského sboru, hrál ochotnické divadlo a cvičil v Sokole.

Pana Pilátu si pamatují jako člověka, ze kterého září dobrá nálada a chuť pomáhat svým sousedům. Snad každý za ním přišel na radu při práci se dřevem, nakout kosu, požádat o poradení pole, či půjčení nějakého stroje k zemědělským pracím. Nikoho neodbyl, snažil se pomoci. A to i s přibývajícím věkem. Spolu se svou ženou tvořili harmonické manželství.

V roce 1977 mu byl přidělen úkol vést kroniku obce, do které psal pečlivě zápisy až do roku 1990. Při této práci mohl využít své bohaté vzpomínky na různé události ze Bzové. Bylo zajímavé poslouchat jeho vyprávění o časech, které jsou pro nás mladší neskutečně daleko, které však představovaly jeho mládí.

Odešel tiše 17. 2. 2005.

Za obyvatele Bzové Vám strýčku děkují.

PT

Vzpomínka na papeže Jana Pavla II

Ještě v nedávné době, kdy nebylo běžné možné či reálné si naplánovat výjezd za státní hranice do tehdejšího tzv. západního světa, bylo mi dopřáno zúčastnit se ojedinělé příležitosti, a to návštěvy Vatikánu při svatořečení Anežky České. Vzpomínám si, jak všechno bylo pro nás cestující již od rakouské hranice nové a na naše tehdejší poměry neskutečné.

Vyvrcholením pro šťastné poutníky bylo jak samotné svatořečení dcery krále Přemysla Otakara I. Anežky České (konané dne 12.11.1989), tak i setkání s papežem Janem Pavlem II. při generální audienci určené zvláště pro poutníky z tehdejšího Československa.

Na závěr neopakovatelné atmosféry této generální audiencie procházel Svatý Otec mezi přítomnými, otcovsky se s nimi zdravil a některým z nás věnoval i svůj osobní dárek – růženec - s podobou ukřižovaného Krista. Jež zdobil jeho papežskou berlu.

Při této příležitosti jsem si vzpomněl na kázání P. Josefa Veselého (působil v naší farnosti v letech 1948-1969), který o růženci a modlitbě svatého růžence jednou řekl: „Je to nejmenší, ale zároveň i nejbohatší kniha světa, srozumitelná jak našim babičkám, tak i předním učencům.“

Cestou nazpět nás provázelo papežské požehnání, které jsme s radostí přivázeli nejen do svých rodin a do svých farností, ale i pro celou naši zemi.

Jaké bylo naše překvapení po návratu do vlasti, když se totalitní komunistický režim během několika málo dnů zhroutil a současným generacím se tak po čtyřicetileté nesvobodě otevřely dveře ke skutečné svobodě a demokracii.

Deo gratias za papeže Jana Pavla II., který zůstane natrvalo v našich srdcích.

František Slaviček, místostarosta

Květen – měsíc Panny Marie

Vítej nám, vítej světice, Královno rajských květů.

Ať nejkrásnější kytice hlásá tvou lásku světu.

Královně máje, naši Panně Marii budeme vzdávat chválu po celý měsíc květen svou účastí na mších sv. a májových pobožnostech. Měsíc květen patří mezi nejkrásnější měsíce v roce a mezi nejvýznamnější.

Je třeba mít k Panně Marii velkou úctu a oddanost a zcela se jí odevzdat. Ona nás má ráda, naučme se ji i my milovat, celou svou bytostí se k ní přimkněme. Ona nám vždy pomáhala a bude nám i nadále pomáhat. Svěřujeme se naší nebeské Matce ve svých modlitbách a při obětování svého utrpení. Proto se obracíme na Pannu Marii s prosbou: „Sešli nám paprsek světla svého neposkvrněného srdce a Ty sama nás uveď do tajemství Fatimy“.

Květen je zároveň měsícem i mnoha dalších církevních svátků, které během celého měsíce slaví a prožívají všichni věřící křesťané.

5. května Nanebevstoupení Páně

Ježíš po svém umučení mnoha způsoby prokazuje svým apoštolům, že žije. Po 40 dní se jim zjevuje, mluví s nimi o Božím království. Před očima svých učedníků s duší a tělem vlastní mocí vstoupil jako první z lidí na nebesa. Kristovo nanebevstoupení je poslední Kristovo zjevení, které „končí nezvratným vstupem jeho lidství do božské slávy, symbolizované oblakem“.

15. května Seslání Ducha svatého

„Přiď, ó Duchu přesvatý, rač paprsek bohatý světla svého v nás vylít!“ Bůh nám sesílá svého Ducha, aby nás osvěcoval světlem pravdy, aby nám seslal jeho sedm darů: dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží. V den letnic, desátý den po svém nanebevstoupení, seslal Ježíš Kristus Ducha svatého v podobě ohnivých jazyků na apoštoly: „Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“ /SK. 1,13/

Duch svatý působí na každého z nás, osvěcuje věřící, aby se nebáli nepřátel víry. Duch svatý bydlí v nás od sv. křtu, ve sv. biřmování nám dává sílu, aby náš život byl veden ve světle Ducha svatého. V našem životě přicházíme mnohdy do těžkých situací, které jen těžko sami plníme a potřebujeme pomoc. Tuto pomoc nám může dát právě prosba k Duchu svatému. Čím více jsme naplněni jeho milostmi, necháme je v nás působit, tím více jsme chráněni od zlého, které v nás chce zlý duch dělat.

Svatý Pavel říká v listu Galatským: „Žijte z moci Božího Ducha a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost! Duch svatý zpřítomňuje v církvi všech dob i zemi jediné zjevení, které lidem přinesl Kristus, aby bylo živé a účinné...“ /Jan Pavel II./

22. května Nejsvětější Trojice

Je zobrazována tzv. trůnem milosti – Bůh Otec trůní ve svém majestátu, drží ve svých rukou buď kříž s Kristem, nebo na svém klíně má jeho mrtvé tělo a nad nimi se vznášejí Duch svatý v podobě holubice.

Slavnost Nejsvětější Trojice je svátek Otce, Syna i Ducha svatého. V tomto hlubokém tajemství víry se klaníme trojedinému Bohu, v něhož věříme, je Bohem lásky mezi Otcem, Synem i Duchem svatým a odtud proudí veškerá láska – Boží láska do celého světa. Z lásky Bůh stvořil svět a člověka, z lásky nás vykoupil.

26. května Tělo a krev Páně

„Já jsem živý chléb, který sestoupil z nebe, kdo bude z tohoto chleba jíst, bude žít navěky...“ /Jan 6,51/

Druhý týden po slavnosti Ducha svatého následuje slavnost Těla a krve Páně. Tato slavnost nás vede k tradičnímu průvodu s nejsvětější Eucharistií – Kristovým Tělem v monstranci. Tato cesta je cestou díky a radosti, protože Kristus přemohl smrt a je stále s námi. Cestou, kterou prochází kněz s monstrancí, má být pěkně připravena, vyzdobena, aby připomínala nebe. Děti sypou na ulici květiny, aby tak Krista radostně pozdravily. Průvod prochází vyzdobenou ulicí k jednotlivým oltářům, kde se vždy zastaví, čtou se úryvky z evangelií. Oltáře mají být čtyři, evangelia se čtou také čtyři, aby byla hlášána do všech čtyř světových stran.

V naší obci se loni konala tato velkolepá slavnost jen u dvou oltářů, ale přesto vzpomínáme na krásné chvíle prožité při této slavnosti. Těšíme se na letošní slavení Božího těla, doufáme, že bude ještě velkolepější a že přijde i více družiček a dětí, aby cesta, kterou prochází kněz s monstrancí, byla pěkně vyzdobena.

Červen

3. 6. Nejsvětější Srdce Ježíšovo

Srdce Ježíšovo, dovol nám čerpat z tebe pravou moudrost a pravou dovednost. V Tvém srdci jsou všechny poklady moudrosti a vědění, proto Tě prosíme, veď nás každý den při našem počínání. Dej nám, abychom lépe rozpoznávali, co od nás očekáváš, abychom s důvěrou hledali Tvou pomoc a napravili, co se dá napravit. Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, králi a střede všech srdcí, smiluj se nad námi.

4. 6. Neposkvrněné Srdce Panny Marie

Tento svátek zavedl Papež Pius XII. na oktáv slavnosti Nanebevstoupení Panny Marie. Nyní bylo rozhodnuto spojit tuto památku se svátkem Božího srdce, protože obě tato srdce jsou spolu těsně spojena.

V Mariině Srdci vybudoval Otec říši své lásky. Jediný Syn si v něm připravil svůj příbytek a Duch Svatý si v něm zřídil svůj chrám. Mariino Srdce je archa, ve které jsou ukryta Boží tajemství.

ELA

Omluva

V letošním lednovém čísle tohoto dvouměsíčníku bylo chybně uvedeno příjmení pana varhaníka působícího 25 let v místním kostele sv. Vavřince. Místo uvedeného: Poděkování panu Janu Palackému, mělo být správné: Poděkování panu Janu Pavlackému. Omlouváme se jak samotným čtenářům, tak zvláště panu varhaníkovi.

První jarní vycházka byla zdařilá

V neděli odpoledne 20. března se uskutečnila první jarní vycházka, uspořádaná TJ Sokol pro veřejnost a členy. Její vedoucí byla paní Markéta Klimentová. Ta ji vskutku připravila jako vlastivědnou – s cílem spojit turistiku s poznáváním zajímavostí Bojkovic a okolí.

Ještě týden před „výšlapem“ bylo na vážkách, zda jej neodvolat pro mimořádné množství sněhu na trase cesty. Ale náhlá silná obleva snůh většinou rychle rozpustila, takže jen místy se účastníci brodili nízkou vrstvou sněhu. Pěkné slunečné a teplé počasí přilákalo k vycházce 22 dospělých občanů a mládeže.

Na první zastávce u zámku Nový Světlav pohovořila paní Klimentová o historii tří soch, a to Panny Marie Svatohorské, sv. Dominika a sv. Vincence z r. 1745 – a to v souvislosti s vyvražděním 400 občanů 25. 7. 1605, hledajících na hradě ochranu před hordami uherských Bočkajovců.

Při další cestě ukázala na místo, kde stávaly světlavské železárně /Henriette utte – Jindřišky hutě/, a také na blízké místo, kde je v hlubokých sklepech vyzrávárna sýrů. Železárně byly v provozu v 1. pol. 19. století, ale pro malou výtěžnost místní rudy byly ztrátové.

Pěkný pohled se při cestě naskytl na volně ustájené a pobíhající koně ušlechtilého chovu na zasněžené pláni rozsáhlé ohrady.

Další zastávka s výkladem byla u budovy záhorovské kyselky s novým zastřešením. Pro svůj chlad ale kyselka k pití moc nelákala.

Hlavní zájem projeví účastníci o výklad o morovém hřbitově nad Záhorovicemi z roku 1831, na kterém se nachází i informační tabule. Bližší informace o tomto hřbitovu a jeho historii se uvádí v jiném článku tohoto čísla.

Na zpáteční cestě byla poslední zastávka s výkladem významu a používáním tzv. „valchy“ pod Světlavem.

Účastníci vlastivědné vycházky se rozcházeli spokojeni s pěknými a zajímavými zážitky, příjemně unaveni a s poděkováním paní Klimentové z TJ Sokol.

Jaroslav Blaha

POZVÁNKA

TJ Sokol Bojkovice pořádá v neděli 29. května 2005

vycházku k Ohloběnce

Sraz zájemců

je ve 13.30 hodin před OD TIS

Všichni jste srdečně zváni.

Luhačovské Zálesí

Atelier IM Luhačovice a Mikroregion Luhačovské Zálesí připravují vydání knihy univ. prof. PhDr. Antonína Václavíka Luhačovské Zálesí – příspěvky k národopisné hranici Valašska, Slovenska a Hané.

Reedice po 75 letech. Prodejní cena 1 300,- Kč. Počet stran 872, z toho 688 stran černobílého tisku, 184 stran barevného tisku. Předpoklad vydání – VÁNOCE 2005

Objednat si ji můžete u M.Špiritové - tel. 572 641 151 do konce května 2005, pozdější objednávky u nakladatele Atelier IM, box 31, 763 02 Luhačovice

Cholery hřbitov v Záhorovicích

Koncem června v roce 1831 zachvátila náš kraj epidemie infekčního onemocnění – cholery, lidově nazývaná zhoubná kolera. Touto nemocí byl napaden Starý Hrozenkov, Bánov, Bojkovice, Suchá Loz, Bystrice pod Lopeníkem a Záhorovice. Oběti řádění cholery v Záhorovicích odpočívají na hřbitově v Záhorovicích, který se nachází na Drahách.

Podle výpisu z úmrtní matriky z archivu panství Světlav, který provedla Marie Jašková, zemřelo v Záhorovicích od 4. září 1831 do 17. října 1831 66 obyvatel. První a zároveň nejstarší obětí byl František Krč – bylo mu 78 let. Nejmladší byla Justina Sedlářová – zemřela ve věku 2 týdnů a 17. října skonala jako poslední Anna Florová ve věku 26 let. Na místě posledního odpočinku všech 66 obyvatel Záhorovic, na mírně vyvýšenině, rostou tři lípy, stojí tam kamenný kříž a informační tabule, kde kolemjdoucí mohou přečíst vše o tragické události z první poloviny 19. století.

Budete-li chtít toto pietní místo navštívit, odbočíte na začátku Záhorovic do druhé uličky vpravo směrem od Bojkovic a po krátkém stoupání hřbitov uvidíte. Donedávna byla odbočka označena směrůvkou Morový hřbitov.

A nyní několik informací o pojmech mor, morová nemoc, morová rána, cholera : Morová rána či morová nemoc se v lidovém jazyce nevztahuje pouze na mor, ale na všechny nemoci, které byly nakažlivé, trvaly krátkou dobu a způsobovaly hromadná úmrtí. Tímto morem byla v devatenáctém století většinou cholera. Dnes již víme, že mezi těmito nemocemi byl rozdíl. Mor je infekční onemocnění, které je způsobené bakterií Yersinia pestis, a je na člověka přenášeno hlodavci /myši, krysy/ a to prostřednictvím blech. Onemocnění se projevuje vysokými horečkami, zduřením a zhnisáním mizních uzlin. Dochází pak k přerušení krevního oběhu, sepsi a úmrtí. Morová nemoc kosila ve středověku tisíce lidí – některé menší aglomerace následkem morové nemoci zanikly.

Cholera je infekční onemocnění střev, pochází z Indie, způsobuje zánět střev, průjem, zvracení a svalové křeče. Zvracení a průjemy organismus dehydrují, dochází k šoku a k následnému úmrtí. Obyvatelstvo bylo v 19. století sužováno cholerou. Cholery křeče z roku 1831, kterými bylo mrtvými manipulováno, se nacházejí v Muzeu Bojkovska.

MK